

Sygn. akt I Ca 158/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Łomży I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	Włodzimierz Wójcicki
Sędziowie:	Andrzej Kordowski /SPR/ SSR del. Edyta Piorunek
Protokolant:	Ewa Miciura

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa I. C.

przeciwko D. Ż. i S. Ż.

o zakaz naruszania własności

na skutek apelacji pozwanego D. Ż.

od wyroku Sądu Rejonowego w Zambrowie

z dnia 1 kwietnia 2014 sygn. akt I C 296/13

apelację oddała

Sygn. akt I Ca 158/14

UZASADNIENIE

Powód I. C. wniósł o zakazanie pozwanemu D. Ż. naruszania własności należącej do niego nieruchomości położonej w obrębie wsi G., oznaczonej nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Zambrowie prowadzi księgę wieczystą nr (...), a w szczególności zakazanie pozwanemu wchodzenia, wjeżdżania i wykonywania jakichkolwiek robót na przedmiotowej działce, a zwłaszcza w pasie gruntu o szerokości od 8,5 m do 12 m, przy granicy z działką nr (...) należącą do pozwanego. W uzasadnieniu wskazał, że od wiosny 2012 r. pozwany uporczywie narusza granicę jego nieruchomości, wchodząc na jego działkę, usuwa pale graniczne, zasypuje przygraniczne bruzdy, a w dniu 21 lipca 2013 r. dokonał przycinki w jego lesie, znajdującym się na terenie przedmiotowej działki.

W toku postępowania powód wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego również S. Ż. - ojca D. Ż., który według niego również dopuszczał się naruszenia prawa własności powoda do powyższej nieruchomości.

Obaj pozwani D. Ż. i S. Ż. wnieśli o oddalenie powództwa jako niezasadnego wskazując, że użytkują swoją działkę oznaczoną nr (...) w tych samych granicach od 1985 r., w którym doszło do podziału działki oznaczonej poprzednio nr 230 i wydzielono m.in. działki stron.

Sąd Rejonowy w Zambrowie wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2014 r. sygn. akt I C 296/13 nakazał pozwanym, aby zaprzestali naruszeń prawa własności nieruchomości stanowiącej własność powoda, położonej w obrębie wsi G. (gm. K.), oznaczonej w ewidencji gruntów nr (...) o powierzchni 2,0000 ha, dla której Sąd Rejonowy w Zambrowie prowadzi księgę wieczystą nr (...) - w szczególności poprzez zakazanie pozwanym wchodzenia, wjeżdżania i wykonywania jakichkolwiek robót na pasie gruntu oznaczonym punktami: A-B1-C1-D-A na mapie sytuacyjnej sporządzonej jako załącznik nr 1 do opinii biegłego J. T. (k. 113), która to mapa stanowi integralną część niniejszego orzeczenia (pkt I). Sąd oddalił żądanie powoda o wydanie spornej części nieruchomości (pkt II). Ponadto Sąd nakazał ściągnąć solidarnie od pozwanych kwotę 2.624,04 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt III) oraz zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1.737 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego (pkt IV wyroku).

Powyższe orzeczenie zostało oparte o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną.

I. C. jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej w obrębie wsi G. (gm. K.), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka o nr (...) i powierzchni 2,0000 ha, której obszar stanowi pastwisko i las (dla której Sąd Rejonowy w Zambrowie prowadzi księgę wieczystą nr (...)). Przedmiotowa nieruchomość od strony zachodniej graniczy z działką oznaczoną w ewidencji gruntów nr (...) o powierzchni 1,7200 ha, należąca do D. Ż. (dla której Sąd Rejonowy w Zambrowie prowadzi księgę wieczystą nr (...) /-).

Obie działki powstały z podziału nieruchomości oznaczonej nr 230 o powierzchni 5,72 ha, należącej wcześniej do M. K., który został przeprowadzony w 1985 r. przez geodetę J. Z. i wówczas też dokonano zakopania granitowego słupa granicznego na styku wszystkich trzech działek (w środkowym obszarze dawnej działki nr (...)).

W 2012 r. zaczęło dochodzić do nieporozumień pomiędzy I. C. a D. Ż. i jego ojcem S. Ż. na tle przebiegu granicy pomiędzy użytkowymi przez nich działkami, albowiem D. Ż. zaczął kwestionować przebieg dotychczasowej granicy.

W związku z tymi sporami I. C. w dniu 16 kwietnia 2013 r. wystąpił do Urzędu Gminy w K. z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania rozgraniczeniowego dotyczącego ustalenia granicy należącej do niego działki nr (...) z sąsiednią działką nr (...). Na skutek powyższego wniosku zostało wszczęte postępowanie rozgraniczeniowe (...), które ostatecznie nie doprowadziło jednak do zakończenia sporów na tle granicy, albowiem decyzją Wójta Gminy K. (...) z dnia 31 lipca 2013 r. postępowanie rozgraniczeniowe zostało umorzone z uwagi na wniosek I. C. i D. Ż., w którym zgodnie wnieśli o anulowanie decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie rozgraniczenia.

W międzyczasie w dniu 5 lipca 2013 r. na gruncie odbyło się wznowienie spornych znaków granicznych w trybie art. 39 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. - Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2010 r., Nr 193, poz. 1287) dotyczących działki nr (...), będącej własnością I. C., które zostało przeprowadzone na jego zlecenie przez geodetę uprawnionego Ł. B.. Z czynności tej sporządzony został protokół, a sporne punkty graniczne po wznowieniu zostały oznaczone przez geodetę drewnianymi palikami, które zostały wbite w ziemię. W czynnościach na gruncie brali udział wszyscy właściciele sąsiadujących nieruchomości (tj. nr (...) (...)) - w tym m.in. D. Ż., który ostatecznie nie wyraził zgody na wskazaną granicę. Niebawem po okazaniu granicy, S. Ż. usunął drewniane paliki graniczne. Z kolei I. C. po okazaniu granicy dokonał przeniesienia granitowego słupa granicznego, który znajdował się u styku wszystkich trzech działek powstałych z podziału działki nr (...), tj. nr (...) i wyznaczał przebieg wzajemnych granic, który to słup wcześniej został przeniesiony przez pozwanych w inne miejsce. Następnie I. C. dodatkowo przeorał bruzdę w ziemi wzdłuż okazanej granicy, która jednak w późniejszym czasie została zasypana przez sąsiadów.

W dniu 25 lipca 2013 r. D. Ż. z ojcem S. Ż. ponownie przesunęli słupek graniczny w stronę działki sąsiada I. C. i dodatkowo dokonali przycinki w jego lesie (wycinając młode drzewa i krzaki) wzdłuż granicy, którą wyznaczał ten słupek. W związku z tym I. C. zgłosił potrzebę interwencji policji. Od tamtego czasu pomiędzy sąsiadami doszło już kilkakrotnie do przekopywania słupa granicznego znajdującego się pomiędzy ich nieruchomościami i przesuwania granicy w obu kierunkach. W późniejszym czasie Ż. również dokonywali koszenia trawy z części działki należącej do I. C., a także nawieźli na jego łąkę kępy trawy.

Sąd Rejonowy wskazał, że podstawą prawną roszczenia zgłoszonego w niniejszej sprawie był art. 222 § 2 k.c., zgodnie z którym właścicielowi rzeczy przysługuje roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą (tzw. roszczenie negatoryjne). Z powyższego uregulowania wynika, że roszczenie negatoryjne przysługuje w razie obiektywnie stwierdzonego naruszenia cudzego prawa własności.

Zdaniem Sądu I instancji w świetle powyższego powództwo o zakazanie pozwanym naruszeń przysługującego powodowi prawa własności do działki nr (...) należało uznać za uzasadnione. Powód wykazał, że przysługuje mu tytuł prawny (prawo własności) do powyższej nieruchomości, zaś kwestią bezsporną pomiędzy stronami było to, że pozwani D. Ż., jak też jego ojciec S. Ż. faktycznie dokonywali pewnych czynności na gruncie, w szczególności przyznali, że dokonali przesunięcia słupa granicznego, zasypali przygraniczną brudę wykonaną przez powoda, a w dniu 27 lipca 2013 r. dokonali przycinki w przygranicznym lesie - przy czym pozwani jednak bronili się przed tymi zarzutami konsekwentnie wskazując, że wszystkie te czyny były dokonywane przez nich na terenie nieruchomości oznaczonej nr (...), będącej własnością pozwanego D. Ż.. Według ich stanowiska użytkowali oni tą działkę w tych samych granicach aż od 1985 r., w którym doszło do podziału nieruchomości oznaczonej poprzednio nr 230, a w następstwie którego doszło do wydzielenia m.in. działek stron (tj. nr (...)). Zdaniem pozwanych to powód dokonał bezprawnego przesunięcia dotychczasowej granicy pomiędzy nieruchomościami w stronę ich działki i na ich niekorzyść, co skutkowało zmniejszeniem powierzchni ich gruntu.

Przedstawione przez pozwanych okoliczności powstania działek nr (...), w następstwie podziału działki nr (...), który nastąpił w 1985 r., generalnie nie były kwestionowane przez powoda i zostały dodatkowo potwierdzone złożonymi do akt dokumentami w postaci: kopii mapy ewidencyjnej (k. 14-15 i 63), opisu z mapą (k. 39 i 67) oraz zeznaniami świadka E. Ż. (k. 45 odw.). Rozbieżności pomiędzy stronami pojawiły się natomiast przy opisie okoliczności, w jakich doszło do powstania sporu o przedmiotową granicę, jego przyczyn i odpowiedzialności za ten spór, jak też co do faktycznego przebiegu historycznej granicy z 1985 r.. Ponadto obie strony zarzucały sobie wzajemnie, że to przeciwnicy jako pierwsi przenieśli granitowy słupek graniczny, który znajdował się u styku granic wszystkich działek powstałych z podziału poprzedniej nieruchomości oznaczonej nr 230.

Sąd Rejonowy wskazał, że w toku postępowania zostały przeprowadzone oględziny na gruncie z udziałem stron i biegłego geodety J. T. (protokół - k. 68-71), w trakcie których odnaleziono sporny słupek graniczny, jak też ustalono zakres faktycznego użytkowania obu stron na spornym pasie ziemi. Następnie sporządzona została opinia biegłego geodety, w której biegły dokonał wyniesienia granicy ewidencyjnej na podstawie dostępnych materiałów archiwalnych znajdujących się w Starostwie Powiatowym w Z. dokonując czynności szczegółowo opisanych w treści opinii i w ten sposób dokonał oznaczenia na mapie sytuacyjnej tej granicy jako linii prostej przechodzącej przez pkt 1 i 2 (k. 85), których współrzędne położenia zostały obliczone na podstawie operatu z podziału działki nr (...) wykonanego przez geodetę J. Z. w 1985 r. Jednocześnie biegły podkreślił, że wykonane w ten sposób obliczenia punktów granicznych spornej granicy powinny stanowić materiał wyjściowy do prac terenowych zmierzających do odszukania osnowy scaleniowej (przedwojennej), w nawiązaniu do której wykonano podział działki nr (...) w 1985 r. Tym samym wyłącznie bezpośredni pomiar w terenie, zmierzający do odszukania osnowy scaleniowej (przedwojennej), pozwoli na dokładne określenie położenia spornej granicy. Ponadto biegły dokonał naniesienia na mapie zakresu użytkowania gruntu przez pozwanych (tj. zakresu naruszenia prawa własności), który został okazany przez strony w toku oględzin na gruncie. Powyższe stanowisko wyrażone w opinii głównej zostało podtrzymane przez biegłego również w opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu Rejonowego powyższa opinia biegłego zasługiwała na pełne podzielenie. Biegły na

podstawie dostępnych materiałów dokonał wyznaczenia granicy ewidencyjnej pomiędzy nieruchomościami stron i naniósł ją na mapie sytuacyjnej dołączonej jako załącznik do opinii (linia pomiędzy pkt 1-2 - k. 85 i 113).

Zdaniem Sądu I instancji analiza sporządzonej w sprawie opinii - a w szczególności dołączonej do niej mapy sytuacyjnej - jednoznacznie wykazała, że zakres użytkowania gruntu przez pozwanych, który został okazany przez strony w toku oględzin na gruncie, wykraczał poza obszar granic działki nr (...) będącej własnością D. Ż. i tym samym pozwani dokonując jakichkolwiek czynności na tym spornym pasie gruntu (np. koszenia trawy, przycinki drzew w lesie, czy też jakichkolwiek prac ziemnych), w ten sposób bezpośrednio dopuszczali się naruszenia prawa własności powoda przysługującego mu do sąsiedniej działki nr (...). Nie budzi przy tym wątpliwości, że w sprawach wszczętych na skutek roszczenia negatoryjnego zasadniczą i pierwszorzędą kwestią jest ustalenie stanu prawnego istniejącego na gruncie, tj. do jakiego miejsca na gruncie sięga prawo własności właściciela nieruchomości, stosownie do posiadanego przez niego tytułu własności, które to prawo jest zakłócanie w inny sposób aniżeli przez pozbawienie go faktycznego władztwa nad rzeczą. W odniesieniu do niniejszej sprawy zakres przysługującego powodowi prawa własności został ustalony na podstawie dokumentacji archiwalnej i oznaczony przez biegłego geodetę na mapie sytuacyjnej w postaci granicy ewidencyjnej (nakreślonej jako linia prosta koloru czarnego rozciągająca się pomiędzy pkt 1 i 2 - k. 85 i 113). W sytuacji, gdyby ten stan prawny wynikający z dokumentacji różnił się od stanu istniejącego aktualnie na gruncie, to wykazanie powyższej okoliczności zgodnie z zasadą ciężaru dowodów wyrażoną w art. 6 k.c. - leżało po stronie pozwanych, którzy na przykład broniąc się podniesieniem skutecznego zarzutu zasiedzenia, bądź przeprowadzeniem postępowania rozgraniczeniowego, musieliby wykazać, że w ten sposób doszło do zmiany położenia granicy pomiędzy nieruchomościami stron. Do tego czasu, aż taka granica nie zostałaby prawnie ustalona, są oni zobowiązani przestrzegać zakresu prawa własności powoda, wynikającego z dostępnej dokumentacji geodezyjnej i nie naruszać tego prawa. Z tych też względów roszczenie negatoryjne strony powodowej zasługiwało na pełne uwzględnienie.

Wprawdzie w trakcie głosów stron - już po przeprowadzeniu postępowania dowodowego - pełnomocnik powoda zmodyfikował swoje dotychczasowe stanowisko w ten sposób, że wniósł o wydanie pasa gruntu oznaczonego punktami B1, C1, D, A na mapie do opinii uzupełniającej biegłego oraz zakazanie pozwanym dalszego naruszania prawa własności powoda - wskazując przy tym, że pozwani nadal są w posiadaniu spornego pasa gruntu należącego do powoda (k. 144), tym niemniej takie żądanie o wydanie spornej części nieruchomości nie mogło być uwzględnione. Nie budzi wątpliwości, że takie żądanie w odniesieniu do niniejszej sprawy stanowiło nowe roszczenie strony powodowej oparte na zupełnie innej podstawie zarówno prawnej, jak i faktycznej, albowiem w pozwie zostało zgłoszone roszczenie negatoryjne (oparte na art. 222 § 2 k.c.), zaś powyższe żądanie wydania spornego pasa gruntu stanowiło już roszczenie windykacyjne oparte na art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać wydania należącej do niego rzeczy od osoby, która tą rzeczą włada faktycznie. Sąd Rejonowy wskazał, że strona powodowa aż do zamknięcia rozprawy może dokonać modyfikacji wniesionego powództwa (w myśl art. 193 k.p.c.) - w tym również przekształcenia roszczenia negatoryjnego w roszczenie windykacyjne. Jednakże zgodnie z treścią art. 193 § 2¹ k.p.c. zmiana powództwa może być dokonana wyłącznie w piśmie procesowym i wówczas stosuje się do takiego pisma odpowiednio przepis art. 187 k.p.c. dotyczący wymogów formalnych pozwu. W tym stanie rzeczy modyfikację powództwa polegającą na rozszerzeniu żądania strony powodowej również o wydanie spornego pasa gruntu należało przyjąć za nieskuteczną, a takie żądanie za niezasadne. Na marginesie Sąd I instancji podniósł, że pełnomocnik powoda, na podstawie pełnomocnictwa złożonego do akt niniejszej sprawy, był umocowany do reprezentowania powoda I. C. wyłącznie w sprawie dotyczącej roszczenia negatoryjnego (treść pełnomocnictwa z k. 26 i k. 5), a zatem należało uznać, że nie był on umocowany w ramach tego oświadczenia mocodawcy do dochodzenia roszczenia windykacyjnego. Sąd Rejonowy stwierdził, iż niezależnie od powyższego, strona powoda nie udowodniła, aby pozwani poza czynami świadczącymi o naruszeniu prawa własności powoda do nieruchomości nr(...), pozbawili go władztwa nad nią.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Rejonowy na mocy art. 222 § 2 k.c. uwzględnił roszczenie negatoryjne strony powodowej i orzekł w tym przedmiocie, jak w pkt I sentencji wyroku, zaś w zakresie roszczenia o wydanie spornego pasa gruntu (roszczenia windykacyjnego) orzekł o jego oddaleniu.

O kosztach postępowania sądowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., obciążając pozwanych tymi kosztami w całości i solidarnie (pkt III i IV sentencji orzeczenia).

Apelację od powyższego wyroku skutecznie wniósł pozwany D. Ż., zaskarżając go w części uwzględniającej powództwo (tj. poza pkt II). Orzeczeniu temu zarzucił:

1. zarzut faktyczny - polegający na niezgodności ustaleń faktycznych Sądu I instancji z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności poprzez nie wyjaśnienie przebiegu granic pomiędzy spornymi działkami powoda i pozwanego, a tym samym zakresu prawa własności, co spowodowało, że powództwo oparte na art. 222 k.c. nie mogło być rozstrzygnięte bez ustalenia prawnej granicy zgodnie z art. 153 k.c.,

2. zarzut naruszenia prawa procesowego w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego, polegający na dowolnym ustaleniu zakresu prawa własności powoda w przygranicznych pasach gruntu bez wcześniejszego ustalenia prawnej granicy wynikającej z art. 153 k.c., tym bardziej wobec stwierdzeń biegłego geodety J. T., co do braku pewności co do przebiegu granic pomiędzy spornymi działkami, a pozwanym przysługuje skuteczny zarzut zasiedzenia przygranicznych pasów gruntu, który niniejszym zgłaszają,

- a nadto nie uprzedzeniu pozwanych działających bez profesjonalnego pełnomocnika o treści art. 6 k.c.

Skarżący na zasadzie art. 381 k.p.c. wniósł o dopuszczenie dowodu z wniosku pozwanego D. Ż. skierowanego do Wójta Gminy K. z dnia 24 kwietnia 2014 r. o dokonanie rozgraniczenia spornych działek t.j. (...), a nadto w związku z tym wniósł o zażądanie informacji od Wójta Gminy K. czy toczy się wyżej wskazane postępowanie rozgraniczeniowe i dopuszczenie z tej informacji dowodu w sprawie.

W związku z powyższym skarżący wniósł o zawieszenie postępowania w niniejszej sprawie na zasadzie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o rozgraniczenie, ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia wniosku o zawieszenie postępowania, uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tej zaskarżonej części Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania na rzecz pozwanych za wszystkie instancje sądowe, ewentualnie oddalenie powództwa w stosunku do obu pozwanych w całości i zasądzenie na rzecz pozwanych od powoda kosztów postępowania za obie instancje sądowe.

Powód I. C. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego D. Ż. na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Apelacja pozwanego jest nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną poczynione przez Sąd Rejonowy, jednocześnie nie uznając za zasadny żadnego z zarzutów apelacji, które stanowią jedynie polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji.

Wbrew odmiennemu stanowisku skarżącego, Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia wskazywanego w apelacji przepisu prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., ani nie poczynił ustaleń faktycznych niezgodnych z materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Sąd Rejonowy zebrał pełny materiał dowodowy, będący podstawą rozstrzygnięcia sporu w przedmiotowej sprawie, który prawidłowo ocenił, zgodnie ze wskazaniem wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd z tego materiału dowodowego wyciągnął słuszne, zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wnioski, które doprowadziły do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia końcowego.

Strona skarżąca orzeczenie Sądu I instancji nie wykazała, by Sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, co jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej

oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok z dnia 6 listopada 1998 r., III CKN 4/98, (...), por. też wyrok z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, OSNC 2000/10/189).

Sąd Rejonowy uwzględnił całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, zarówno w postaci dokumentów, zeznań świadków, oględzin, jak i opinii biegłego. Po dokonaniu prawidłowej oceny tych dowodów Sąd I instancji poczynił na ich podstawie właściwe ustalenia faktycznie i słusznie przyjął, że pozwani naruszyli prawo własności powoda I. C..

Odnosząc się do apelacji pozwanego, w której zarzuca on w istocie niewyjaśnienie i nieustalenie przez Sąd I instancji przebiegu granicy pomiędzy spornymi działkami powoda i pozwanego, wskazać trzeba, że przedmiotowa sprawa nie jest sprawą w przedmiocie rozgraniczenia nieruchomości, a jest sprawą o zakazanie naruszania prawa własności nieruchomości. Przedmiotowe powództwo zostało oparte na przepisie art. 222 § 2 k.c. Zadaniem sądu w tej sprawie nie jest zatem rozstrzygnięcie o przebiegu granicy pomiędzy spornymi nieruchomościami, lecz o tym, czy pozwani naruszyli prawo własności powoda.

W niniejszej sprawie zakres przysługującego powodowi prawa własności został ustalony na podstawie opinii biegłego geodety, w której biegły dokonał wyniesienia granicy ewidencyjnej na podstawie dostępnej dokumentacji archiwalnej znajdującej się w Starostwie Powiatowym w Z. i oznaczony został przez biegłego na mapie sytuacyjnej w postaci granicy ewidencyjnej. Współrzędne położenia tych punktów zostały obliczone na podstawie operatu z podziału działki nr (...) wykonanego przez geodetę J. Z. w 1985 r., w oparciu o który powstały m.in. działki stron oznaczone nr (...) /1 i to one wyznaczały zakres prawa własności stron, wynikającego z przysługujących im tytułów prawnych. Biegły dokonał naniesienia na mapie zakresu użytkowania gruntu przez pozwanych (tj. zakresu naruszenia prawa własności). Na podstawie analizy powyższej opinii, w tym dołączonej do niej mapy sytuacyjnej, Sąd Rejonowy przyjął, że zakres użytkowania gruntu przez pozwanych wykraczał poza obszar granic działki nr (...) będącej własnością D. Ż. i tym samym pozwani, dokonując jakichkolwiek czynności na tym spornym pasie gruntu, dopuszczali się naruszenia prawa własności powoda przysługującego mu do działki nr (...).

Jak już powyżej wskazano, apelacja pozwanego stanowi wyłącznie polemikę z powyższym prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji, znajdującym oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i nie wskazuje na żadne nowe okoliczności, które mogłyby spowodować zmianę tego stanowiska przez Sąd odwoławczy.

Wobec wskazania przez pozwanego w apelacji na fakt, iż wszczęte zostało z jego inicjatywy, po zakończeniu postępowania przed Sądem I instancji, administracyjne postępowanie rozgraniczeniowe spornych działek nr (...), Sąd Okręgowy zwrócił się do Wójta Gminy K. o przesłanie prawomocnej decyzji dotyczącej rozgraniczenia przedmiotowych nieruchomości. Z nadesłanej decyzji Wójta Gminy K. z dnia 10 września 2014 r. nr GP.(...) wynika, że postępowanie rozgraniczeniowe zakończyło się ostatecznie przyjęciem przez wszystkie strony obecne na gruncie, w tym przez D. Ż. wskazanych granic i podpisaniem przez nie protokołu ustalenia przebiegu granic. Wskazaną wyżej decyzją wójt Gminy K. zatwierdził, jako prawnie obowiązujące granice opisane w operacie technicznym sporządzonym przez geodetę uprawnionego S. O. w toku postępowania rozgraniczeniowego oraz uwidocznione w dowodach pomiarowych granice i znaki graniczne działki nr (...), stanowiącej własność D. Ż. z działką nr (...), stanowiącą własność I. C. oraz z działką nr (...), stanowiącą własność H. i J. Ż.. Decyzja ta stała się ostateczna w dniu 26 września 2014 r. i podlega wykonaniu (k. 204, 209-210). Na rozprawie w dniu 23 października 2014 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z uzupełniającej ustnej opinii biegłego J. T. celem wyjaśnienia, czy ustalona przez tego biegłego w jego opinii sporządzonej w niniejszej sprawie granica – zakres naruszenia własności powoda jest potwierdzona granicą, która została ustalona w administracyjnym postępowaniu rozgraniczeniowym. Biegły wyjaśnił (k. 211v – od 00:03:03 do 00:08:43 min. nagrania), że geodeta O., który określał przebieg granicy spornych działek w postępowaniu rozgraniczeniowym, oparł się na tych samych danych i jego obliczeniach. Biegły J. T. wskazał na przyjęty przez siebie sposób obliczenia granic i podał, że popiera swoją wcześniejszą opinię wydaną w niniejszej sprawie. Powyższa uzupełniająca opinia biegłego zasługuje w pełni na podzielenie, gdyż jest obiektywna, rzeczowa, jasna i pełna. Brak było podstaw do jej kwestionowania.

Mając na uwadze ustalone w postępowaniu przed Sądem I instancji fakty, jak również wywody prawne, a ponadto stanowisko biegłego przesłuchanego na rozprawie apelacyjnej i ustalenia poczynione w operacie sporządzonym w trakcie administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego, przyjąć należy, że niewątpliwie pozwani naruszyli prawo własności powoda przysługujące mu do działki nr (...), a powództwo oparte na art. 222 § 2 k.c. zasadnie Sąd Rejonowy uwzględnił.

Wobec powyższego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe, zaś apelacja, jako bezzasadna, nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.